

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΜΟΡΦΗ ΣΤΟ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ

Στά 1716 επειδή η κυβέρνηση φοβόταν να διακινδυνεύσει γενικές εκλογές τόσο σύντομα μετά την αναταραχή που προκάλεσε η στάση του 1715 κατάργησε το Νόμο της Τριετίας του 1694 και τον αντικατέστησε με τον Νόμο της Έπταετίας αβξάνοντας έτσι τη διάρκεια του Κοινοβουλίου από τρία σε επτά χρόνια. Συνεχώς οι Συντηρητικοί έκαναν θόρυβο ζητώντας την κατάργηση αυτού του νόμου και στα 1734 μια κίνηση μ' αυτόν τον σκοπό έγινε η άφορη μ' γίνει επίθεση ενάντια στην κυβέρνηση Ουόλπολ. Η δυσπιστία του Ουόλπολ στη γνώμη της μάζας με την επίδραση που είχε στα άτομα μάλλον παρά απ' ευθείας στην Κυβέρνηση ήταν αποτέλεσμα της φροντίδας του για τη διατήρηση της ειρήνης στο εσωτερικό και στο εξωτερικό, που θα έδινε τη δυνατότητα να εξασφαλισθεί η διαδοχή του οίκου του Άννοβέρου και να επεκταθεί το εμπόριο της χώρας.

Ο Νόμος της Έπταετίας έμεινε όπως ήταν, ώπου το Κοινοβούλιο με το Νόμο του 1911 έλαττωσε το μέγιστο όριο για τη διάρκεια ενός κοινοβουλίου σε πέντε χρόνια.

Είναι βέβαιο πως εμείς έχουμε ένα μικτό πολίτευμα, και η τελειότητα του αγγλικού Συντάγματος είναι, ότι οι μοναρχικές, άριστοκρατικές και δημοκρατικές μορφές του πολιτεύματος έχουν αναμιχθεί και συνυφανθεί έτσι, που μας δίνουν όλα τα προτερήματα κάθε μιας μορφής, χωρίς να μας βαραίνουν και με τους κινδύνους και τα μειονεκτήματα καμμιάς. Η δημοκρατική μορφή του πολιτεύματος, που είναι η μόνη που θα έχω την ευκαιρία να εξετάσω εδώ, παρουσιάζει τα μειονεκτήματα, πως σπάνια είναι αρκετά γρήγορη και διεκπεραιωτική, για να μετατρέψει τις αποφάσεις σε πράξεις, είναι πάντα διστακτική σε αποφάσεις και ποτέ σταθερή στα μέτρα που πρόκειται να εφαρμοσθούν και συχνά παρασέρνεται σε στάσεις, κινήματα και ανταρσίες που εκθέτουν τη χώρα στον κίνδυνο να γίνει όργανο, αν όχι και η λεία των γειτόνων της. Γι' αυτό σ' ό,τι κάνουμε σύμφωνα με το Σύνταγμά μας πρέπει να φυλαγόμαστε από το να παραδινόμαστε τόσο πολύ σ' αυτή τη μορφή του πολιτεύματος που ονομάζεται δημοκρατική. Αυτό γινόταν κατά τη γνώμη μου με το Νόμο της Τριετίας και αυτό θα γίνεται και πάλι, αν ποτέ ισχύσει και πάλι ο νόμος αυτός.

Είναι φανερό, ότι εκλογές κάθε τρία χρόνια θα έκαναν την κυβέρνησή μας πολύ βραδυκίνητη σε κάθε της απόφαση. Γιατί σε τέτοια περίπτωση καμμιά φρόνιμη κυβέρνηση δεν θα έπερνε απόφαση σε θέματα σημασίας προτού ψηλαφήσει όχι μόνο το σφυγμό του Κοινοβουλίου αλλά και του λαού. Και οι ύπουργοί θα έκαναν τη δουλειά τους πάντα με το μειονέκτημα πως, μια και τα μυστικά του Κράτους δεν επιτρέπεται να αποκαλύπτονται άμεσα, οι έχθροι τους (και έχθρους θα έχουν πάντοτε) θα είχαν ένα μέσον να εκθέτουν και να παρουσιάζουν τα μέτρα των ύπουργων από τη δυσάρεστη όψη τους στο λαό και ίσως μ' αυτό το μέσο να προκαλούσαν νέες εκλογές αποκαλύπτοντας όρισμένα γεγονότα και περιστατικά από τα όποια η ορθότητα και η φρόνηση των δικών τους μέτρων θα μπορούσαν να φανερωθούν καθαρά.

Άλλωστε έβρισκε καλά από την πείρα πως εκείνο που ονομάζεται λαός μιας χώρας μπορεί να ενθουσιάζεται εύκολα με την επιτυχία και να απογοητεύεται με την άποτυχία. Αυτό τον κάνει άσταθη στη γνώμη του για τα πράγματα του κράτους, και ποτέ δεν διατηρεί πολύ καιρό την ίδια γνώμη. Και μια και το Κοινοβούλιο εκλέγεται από την ελεύθερη και άβιαστη θέληση του λαού γενικά, αν αυτή η εκλογή γινόταν τόσο συχνά, θα έποπε κανονικά να είναι και το Κοινοβούλιο αυτό τόσο άβηαιο όσο είναι συνήθως και ο λαός. Και αφού είναι αδύνατο να διεκπεραιωθούν οι υποθέσεις του έθνους χωρίς τη συνδρομή αυτού του Κοινοβουλίου, οι ύπουργοί θα ήταν πάντα ύποχρωμένοι να συναινούν, και συνεπώς ύποχρωμένοι ν' αλλάζουν τα μέτρα τους κάθε φορά που θα άλλαζε γνώμη και ο λαός.

Με το Νόμο της Έπταετίας δεν είμαστε εκτεθειμένοι σε κέναν απ' αυτούς τους κινδύνους, γιατί αν οι ύπουργοί, αφού διαπιστώσουν το σφυγμό του Κοινοβουλίου, πράγμα που μπορούν να κάνουν πάντα σύντομα, αποφασίσουν να λάβουν μερικά μέτρα, έχουν γενικά ως τις νέες εκλογές αρκετό καιρό για να πληροφορήσουν το λαό και να του δείξουν την ορθότητα και την φρόνηση των μέτρων που έλαβαν. Και αν ο λαός είναι σε καμμιά εποχή περισσότερο απ' ό,τι πρέπει ενθουσιασμένος ή απογοητευμένος ή αλλάζει χωρίς λόγο τη γνώμη του, εκείνοι που έχουν το πηδάλιο της εξουσίας στα χέρια τους έχουν τον καιρό να διορθώσουν τις αντιλήψεις του λαού, προτού έρθουν νέες εκλογές.

Όσο για τις στάσεις και τα κινήματα ομολογώ πως στα μοναρχικά και άριστοκρατικά πολιτεύματα γενικά προέρχονται από τη βία και την καταπίεση. Άλλα στα δημοκρατικά πολιτεύματα γενικά προέρχονται από την μεγάλη συμμετοχή του λαού στην κυβέρνηση. Γιατί σ' όλες τις χώρες και σ' όλα τα πολιτεύματα θα υπάρχουν πάντα φατριαστικά και ανήσυχια πνεύματα που ποτέ δεν μπορούν να ηρεμήσουν είτε είναι στην αρχή είτε όχι. Όταν είναι στην αρχή, δεν ήσυχάζουν ποτέ ώπου όλοι να ύποταχθούν ολοκληρωτικά στην κατεύθυνσή τους. Και όταν δεν είναι στην αρχή, ενεργούν και ραδιουργούν πάντα έναντιον εκείνων που είναι στην αρχή, χωρίς να κιντίζονται καθόλου το δικηο ή το συμφέρον της χώρας τους. Σε λαοκρατικά πολιτεύματα τέτοιοι άνθρωποι έχουν πάρα πολύ άσυνδοσία, πάρα πολλές ευκαιρίες να επιδράσουν και να διαφθείρουν τα πνεύματα του λαού, για να δημιουργήσουν μια κακή εντύπωση και να προκαλέσουν δυσαρέσκεια έναντιον εκείνων που έχουν τη διαχείριση των δημοσίων πραγμάτων εκείνη τη στιγμή. Και αυτές οι δυσαρέσκες συχνά ξεσπούν σε στάσεις και ανταρσίες.

Αυτό κατά τη γνώμη μου θα ήταν το μειονέκτημά μας αν το Κοινοβούλιο ήταν έτήσιο ή τριετές. Με τέτοιες συχνές εκλογές θα οίχναμε τόση εξουσία στα χέρια του λαού, που θα καταστρέφαμε αυτή την αρμονική ανάμιξη που είναι το καύχημα του Συντάγματος μας. Με λίγα λόγια το πολίτευμά μας θα γινόταν αληθινά δημοκρατικό και από τότε θα μπορούσε ίσως να παρεκκλίνει προς το τυραννικό πολίτευμα. Γι' αυτό, για να κατοχυρώσουμε το Σύνταγμά μας, για να μην πέσουμε σε τυραννία και αυθαίρετη εξουσία πρέπει να διατηρήσουμε αυτό το νόμο που νομίζω πως πραγματικά έφερε το Σύνταγμά μας σε μια πιο σωστή ανάμιξη των στοιχείων του και κατά συνέπεια σε μια μεγαλύτερη τελειότητα απ' ό,τι υπήρχε προτού εφαρμοσθεί ο νόμος αυτός.

Βουλή των Κοινοτήτων, 13 Ματίου 1734.